

Stařenka vrba

Ta stará vrba, co stojí nejbliže u řeky, to není žádný spáček. Už brzy z jara se probouzí jako první. Tak už to na světě chodí, že ti staří toho moc nenaspí. Slaboučké jarní sluníčko se jí dotkne jenom lehce, jen tak letmo, ještě jí ani nezahřeje starou vrásčitou kůru, ale vrba už má vyspáno.

Jako první, čiperka, nasazuje na pupeny, tlačí mízu vzhůru do koruny, už už by se chtěla svými mladými proutky naklánět nad hladinou a lovit svůj stín v zrcadle hlubiny. Ještě si počkáš, stará parádnice, ještě moc nevystrukuj růžky. Mráz už ti je nespálí a ty to dobře víš, snad proto se snažíš přivolat jaro směleji, odvážněji než ti druzí. Jsi otužilce, stařenko, ale hlubina je dosud pod ledem, ještě se v ní neshlédneš.

Nedáš si však říct. Tvrdohlavá ! Proč ti to vlasně říkám ? Vždyť je to jen mluvení do vrby. A stará vrba přece stejně nikoho nevyslyší.

Je nedočkavá, stejně jako já. Už, už abych mohl sedět u vody a shlížet v jejím zrcadle jak se postupně rodí jarní zeleň, ta krása našeho světa.